

СВѢТУЛКА

Но тъкмо единъ отъ царедворцитѣ да го поеме, златното пиле долетѣло и приплѣскало криле. Отъ силната свѣтлина царедворецътъ зажумѣлъ. Когато отворилъ очи, момиченцето било изчезнало. Високо надъ главата му се рѣяло златното пиле, а редомъ съ него друго пиле тъжно пѣло.

* * *

Обезумѣла отъ жалъ, бедната майка заприпкала изъ гората. Викала своето чедо. Плакала.

— Ако бѣхъ луна, — казала тя, — щѣхъ да видя момиченцето си отъ високо и да си го прибера.

Чулъ Господь майчинитѣ думи и тутакси изпълнилъ желанието й.

Затова сега всѣка вечеръ, когато мракъ припадне, луната възлиза по небеснитѣ стълби и търси своето загубено момиченце.

А момиченцето, кацнало на клонче, въ образа на пиле день и нощъ изплаква жалбата си и все още вика своята майка...

Атанасъ Душковъ

ПРИКАЗКА ЗА БАБА МАРТА

Живѣлъ е нѣвга царъ честитъ — то било тѣй отдавна... въ палата отъ народа скритъ царувалъ мъдро, славно.

И неговия царски ликъ народътъ не познавалъ, макаръ че мъдъръ и великъ той царя назовавалъ.

Утеха Господь въ старостта на царя бѣ изпратилъ дузина хубави деца съсъ кждри свѣтли злати.

Момчета единадесетъ съ тѣхъ царътъ да се слави — единъ до другъ тополи въ редъ високи, стройни, прави.

Всѣдъ тази хубава гора, подъ нейната закрила една единствена сестра царкиня Марта била.

Обичали я братята, обичалъ я и царътъ и криели я отъ свѣта, отъ млади и отъ стари.